

GRACE KELLY ÉS MORTA..... VISCA
GRACE KELLY !! (SNIF.....)

La senyoreta Rocamora es va llevar i com cada dia va obrir la finestra que donava al típic carrer del Casc Antic de Barcelona. "No, no!, es repetia", "Avui no és un bon dia", i raonava: "Sempre que em fa mal la cama, malament!".

Quan, a les 10, el senyor Rocamora va anar a la cuina amb la intenció de fer el clàssic petonet a la galta a la seva grassa esposa, se la va trobar plorant desconsoladament.

— Què et passa Enriqueta?

L'al.ludida, després d'assecar-se les llàgrimes, mocar-se el nas amb una força que superava quaranta vegades la bomba d'Hiroshima, va dir-li al seu marit que llegís el diari.

El senyor Rocamora, pensant que si un altre cop d'estat, que si el Barça, la Lliga a fer punyetes, i mil tragèdies més, va llegir estupefacte la notícia, publicada a la primera pàgina de l'inefable rotatiu "La Vanguardia":

"GRACIA DE MONACO FALLECIO AYER EN ACCIDENTE DE CIRCULACION"

— "Nena!!!" — va dir el senyor Rocamora, amb la visible intenció de treure a la seva esposa i a ell mateix vint anys de sobre "— No n'hi ha per tant!!!".

Llavors va ser quan la senyora Rocamora es va posar "vacilona" i agafant la "Instamatic" va cridar:

— "Monstruu", no tens sentiments, "sinvergüensa"!!!!!!!!!!!!

En acabar de dir les primeres —i no últimes— paraules del dia, va llençar el regal de cap d'any del seu marit —vint mil pessetes!, saps el que he treballat jo per tenir vint mil pessetes!— amb la intenció d'obrir-li la closca. Però en Rocamora malgrat els anys va poder esquivar l'agressió —no era la primera—, després de la qual cosa va anar a digerir l'agressió d'aquella miserable bacona —així ho pensava— que havia triat per dona.

De sobte, es va aixecar i va cridar:

— Me'n vaig a treballar!

(Pausa)

— I m'enborratxaré, ho sents? Au!

Quan a les 6 de la tarda, en Rocamora va arribar a casa seva, es va trobar una desagradable sorpresa, no va trobar enlloc on penjar la seva jaqueta d'executiu, jaqueta que mai no s'havia tacat, malgrat menjar cada dia, i durant vint anys, un plat combinat per dinar. Quatre grossos barrets i 6 o 7 abrics (que a l'executiu li van semblar 600 o 700) omplien el penjador.

Fou llavors quan va veure el que passava al menjador:

Les amiguetes de la senyora Rocamora, amb el tè i les pastes, miraven per la televisió l'enterrament de la princesa.

El senyor Rocamora se'n va anar a dormir, se sentia terriblement cansat.

Donat

l'E3